

ЕЛИН ПЕЛИН

ГРЯХ

chitanka.info

Жестоко нещо е да си ловец. Мене всяко ми е било жално за прекрасните божи твари, по които насочвам пушката си. Агонията и кръвта на моите жертви често пъти мъчат съвестта ми. Но пак убивам. Уви, проклятието на природата да се унищожаваме взаимно, за да продължаваме рода си, тежи и над мене. Напразно говорим, че човекът е облагороден. Не! Неговата кръв не е очистена. Тя тече в жилите на днешните хора същата, която е текла и в жилите на първобитните наши прадеди.

Бяхме на лов за диви патици. Прекарахме хубава нощ в удобното и топло гюме и сутринта, щом се зазори, отворихме предпазливо малките мазгали.

Небето беше чисто и ясно. Блатото лъщеше като сребърно и тук-таме по него лежаха тънки корици лед. По срещните върбалаци, които бележеха коритото на Искъра, висеше скреж. По помръзналата, цяла заснежена Витоша падаха първите зари. Беше студено.

Вързаните пред гюмето мамки поздравляваха с вик изгряващото слънце и се гуркаха в ледената вода. В прозрачния въздух, който звънтяше от студ, не се мяркаше нищо.

Дълго гледах на всички страни. Нищо.

Но когато да затворя пак мазгала, иззад заскрежените върби далечко във въздуха се показва една черна точка. Познах патица. Тя идеше право към нашето блато и коро изви над него.

Мамките навириха глави и почнаха нервно и рязко да се обаждат.

Дивата патица, без да прави предпазливи кръгове, както обикновено, спусна се леко и кацна далече в края на блатото. И без да се бави, бързо-бързо се упъти към мамките.

Запънах пушката и се пригответих. Птицата идеше право насреща ми.

— Не стреляй! — рече тихо другарят ми. — Още две се вият отгоре. Да почакаме.

В това време птицата дойде около мамките. Беше невъзможно да се стреля. Тя се гмурна още един-два пъти във водата, след това доплува до самия край на блатото, току под цевта на пушката ми. После се обърна насам-натам, турна глава под крилцето си и заспа.

Двете патки, които доста време се виха наоколо не кацнаха.

Дълго наблюдавах заспалата пред мазгала ми патица. Тя беше толкова близо, че можех да посегна и да я хвана с ръка.

Тя спеше кротко и сладко. Навярно беше уморена. Навярно е изгубила другарката си и цяла нощ е летяла от блато на блато да я търси.

Аз я гледах умилено и с жалост. Невинност и спокойствие идеше от нея и в душата ми се раждаха чувства, като че гледах заспало дете.

Тя беше от ония тъмнокафени патици, с жълторъждива глава и с малко пискюлче над челото. Краищата на крилата ѝ бяха с тъмни и изящни сиви шарки.

За да не я събудя, издърпах полека пушката си навътре и затворих тихо мазгалчето.

Но покрай нежните чувства, които възбуди в душата ми това кротко, мило и красиво животно, някой каза в мене:

„Не, тя няма да избяга! Тя е твоя.“

И никакво радостно чувство на удоволствие пропълзя в кръвта ми.

Кой каза това? Това го каза навярно някой мой прадядо, живял преди три милиона години. Неговият дух беше ме намерил тук.

Другарят ми, който още наблюдаваше пред своя мазгал, пошепна с вълнение:

— Пред мене кацнаха две. Да стреляме едновременно. Аз на двете, ти на твоята. Приготви се!

Отведенъж разсъдъкът ме оставил. Всички хубави чувства, които ме вълнуваха, изчезнаха. В мене се пробуди дядо ми отпреди три милиона години. Отворих с жестоко спокойствие мазгала, проврях внимателно и тихо пушката и погледнах.

Патицата беше се събудила от каканиженето на мамките или от падането във водата на нейните посестрици.

Тя изправяше високо жълтата си, хубава главичка и се мъчеше да гледа по-надалеч.

Гърлото на пушката ми беше един метър от нея. Прицелих се в главата ѝ.

Другарят даде команда:

— Едно, две, три.

„Буум!“

Дивашки възбуден от гърмежа, аз прибрах пушката и погледнах през мазгала.

Малката хубава патица лежеше върху водата с разперени криле.
Жълторъждивата ѝ главичка липсваше съвсем.

Близкият изстрел беше я отхвърлил и унищожил.

Това беше отдавна. Оттогава не съм убивал много диви патици,
но за тая всяко го си спомням с истинска жалост и смяtam, че съм
извършил голям грях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.